

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9.

Den 1ste Februar 1892.

41de Aargang.

Oldtidens Befæstninger.

Et Vidnesbyrd bekræftende Mormons Bogs Sanddrudhed.

(John H. Kelson, i »Deseret News«.)

(Sluttet fra Side 118.)

At General Garrison, forhenværende Præsident af de Forenede Stater i Amerika, skulle have sagt følgende, berettes i »The Historical Society of Ohio« Aargang 1, Side 212: „Disse Befæstninger var ikke oprettede til Forsvar for et pludseligt Angreb, thi Murenes Højde og massive Bygning beviser at den Fare, som de sogte Beskyttelse imod, var stedse truende. De tre Kjæmpehøje, som jeg har besøgt, bære Præg af deres militære Befæstning, som ikke kan misforstås“. Til den opmærksomme Forsker og Arkeolog fremstille disse tause Bidner om Strid og Fejder mellem Oldtidsracer, som for længe siden ere hensøvede, en Kjæde af forvirrende Gaader. Men disse kunne blive oplost, dersom Menneskene ville antage de påalidelige Vidnesbyrd og Beviser, som eksistere desangaaende, og ikke forkaste dem, simpelthen fordi de ikke ere populære.

Siden de Optegnelser, som Mormons Bog indeholder angaaende Amerikas Urindvaanere, deres Nedstamning, Skifte, Religion og Samfundstilstand, vare offentliggjorte for Verden, har en stor Masse Bidner, af den mest forbausende Slag, kommen for Dagen, for at bekræfte Historiens (Mormons Bogs) Egthed. Big Optegnelserne ere disse Bidner ogsaa komne ud af Jordens, og „hviller fra Støvet“. Medens nogle af de lærde blandt Menneskene — de religiøse — have været bestjærtigede med at fornægte Sandheden og Agtværdigheden af Mormons Bogs Aarbøger, have andre arbejdet med stor Fver for at frembringe de mest kraftige og haandgribelige Beviser for Paalideligheden af de Beretninger, som disse opgravne Optegnelser indeholde.

Oldgransknere ere enige i, at „iblandt Højbhæggerne var Krigsførelse uidentivl et vigtigt Spørøgsmaal“.

Hvorfor var Krig et saadant vigtigt Spørgsmaal blandt hine Oldtidsnationer? Det er øjenshusligt, at Striden var af en borgerlig og usørskellig Beskaffenhed. Der er ingen Tegn, som tyder til Angreb af fremmede Magter, eller forskellige Folkeracer. Blandt Levninger som ere fundne, ere ingen anatomiske Ejendommeligheder til at bevise, at de stridende Magter vare af forskellige Nationaliteter. I 1839 udgav Hr. Morton i Philadelphia et Værk, „*Crania Americana*“ eller en sammenlignende Fremstilling af Hovedskaller fra Nord-Amerikas forskellige Urfolk. I dette Værk bemærker Hr. Morton, at der er en Enhed i fysiske Typen blandt alle Indbryggerne baade af Nord- og Sydamerika, med den eneste Undtagelse af Estimoerne.

En vigtig Kjendsgjerning til Støtte for den videnskabelige Fremstilling, at en enkelt Menneskerace befolkede hele den atlantiske Øhjæl i Amerika, findes i Ligheden mellem de Sprog, som brugtes af Oldtidens Indbryggere i disse Egne. Doktor Crevaux, en utrættelig Arbejder paa det videnskabelige Omraade, hvis Liv var opofret for Videnskabens Sag — vi erfare at han var myrdet af the *Tobas* (en Indianerstamme), mærkede en flaaende Lighed mellem Tungemalet af de indfødte ved Amazonflodens øvre Øb, i Guhanna, Antillerne, og Sproget af de gamle Indbryggere af Rio de Janeiro. (Bull, Soc. Anth., 1881, Side 564.)

Medens der eksisterede vigtige Ulligheder i Hudfarve, Legemshøjde og andre fysiske Træk, saa vel som Stand i Kulturtrin og Kunstsforstandighed, og endskjont de vare adskilte i mange Stammer eller Folkeslag, alligevel komme alle de mest paalidelige Skribenter overens om, at de havde en fælles Herkomst.

Mormons Bog beretter, at paa Guds udtrykkelige Befaling og ved hans Vedelse udvandrede en liden Koloni af de gamle Indbryggere fra det østlige Asien til Amerika, omtrent ved den Tid, da Babylons Taarn blev bygget. Efter at et stort Areal af det amerikanste Fjælmland var besøkt af denne Stammes igjennem en Tidsperiode af sytten hundrede Aar, blev Folket overmaade nedsunke i Bøster og tabte ethvert Indtryk af menneskelig Medfølelse og Dannelsse. De indløde sig i Strid og de mest frække og barbariske Sammenstød med hverandre, indsatende den hele Befolkning — endog Kvinder og Børn — hvilke foraarsagede deres totale Ødelæggelse. Ikke mindre end femten Millioner Mennesker blev saaledes udryddede ved disse ødelæggende Slag.

Disse Amerikas tidligere Indbryggere vare kaldte Jarediter efter Navnet paa Koloniens Stifter, Jared. De vare hovedsagelig bosatte i Nordamerika. Babylonerne, Chaldæerne og Egypterne vare samtidige Nationer med Jarediterne. Og hvad som helst er funden i den senere Tid, som er levnet af Jarediterne, maa bære Præg af deres gammeldags Oprindelse. Det er ikke sandsynligt at Jarediternes Levninger af nogen Betydning ville bestaa af Befæstninger eller Byer omgivne med Mure, da deres Grundlæggere forlode Nimrods Sletter, førend de tidlige Indbryggere i Verden havde delt sig i adskillige stridende Nationer. I de Dage, da Jarediterne udvandrede, var Krig- og Militærskæftighed ikke store Steders Ære. Rimeligtvis havde Jared set nogle Eksempler paa Oldtidens Murværk. Templer, Pyramider og Paladser samt massive Bygninger, som vare beregnede til at staa saa længe som Jorden. Jared havde maa-sske ikke alene set, men havde i Virkelig-

heden været behjælpelig med at opføre Babylons Taarn, men det er ikke sandsynligt, at han nogensinde havde set et Taarn beskyttet ved Tinder, en Forsvarsfæstning eller Feltskanse! Hvad er Folgerne af Uenighed, Splid og Kapelhjertens Interesser og Hensigter? Gjenforening og Centralisation af Hensigter og Anstrengelser var en Ejendommelighed ved Jareds samtidige.

Efter Jarediternes Bosættelse i Landet levede Folket i Fred i et Tidsrum af mange Generationer, og deres Ledere vare retfærdige Mænd; men i de følgende Generationer delte de sig i to modstridende Nationer, og da begyndte den Elendighed, som forårsagede deres endelige Undergang.

Deres Krigsangreb vare mere lig den spanske Guerilla, eller Unsfald af let bevæbnede og uøvede Bander, end Krig paa bestemte Kamppladser med varige Forsvarsposter. Vi læse om disse Armér, at de flyttede hurtigt fra Sted til Sted og sloge Lejr paa mange Pladser under deres Marscher, men i den kortsatte Optegnelse, som vi have angaaende hine blodige Kampe, findes ikke Spor af Bevis for, enten den ene eller anden Hær mødte Modstand ved Høje Mure og faste Borge. Der som faadanne Tilslugtssteder af noget ansejligt Antal havde været til, vilde Historiestriveren i sin Beskrivelse af de endelige Slag have omtalt dem.

Følgende Uddrag fra de kortsatte Optegnelser i Mormons Bog ville give et almindeligt Begreb om Jarediternes Krigsvæsen:

„Og nu begyndte der at blive en Krig over hele Landet; hver Mand med sin Bande stred for det, som han ønskede. Og det skete, at Coriantumr, som var meget vred paa Shared, gif imod ham med sine Hære til Strid; og de mødtes i stor Brede i Gilgals

Dal, og Kampen blev saare haard. Og det skete, at Shared stred med ham i en Tid af tre Dage. Og det skete, at Coriantumr slog ham og forfulgte ham, indtil han kom til Heshlons Sletter. Og det skete, at Shared angreb ham igjen paa Sletterne; og se, han slog Coriantumr og drev ham atter tilbage til Gilgals Dal.

„Og Coriantumr angreb Shared igjen i Gilgals Dal, hvor han overvandt Shared og dræbte ham. Og Shared saarede Coriantumr i hans Baar, saa at han ikke gif til Strid igjen i en Tid af to Aar, i hvilken Tid alt Folket over hele Landet udgød Blod, og der sandtes Ingen til at forhindre det.“ Mormons Bog, Ether, 13, 25—31.)

„Hver Mand holdt Haandgrebet af sit Sværd i sin højre Haand for at forsvare sine Ejendele samt sit eget og sine Hustruers og Børns Liv. . . . . Ikke desmindre trængte Coriantumrs Hær fremad mod Liv, saa at hau flygtede til Grænserne ved Havet. Og det skete, at Coriantumr forfulgte ham; og Liv stred med ham ved Søksten. Og det skete, at Liv slog Corintumrs Hær, saa at den atter flygtede til Drøgen Afish. Og det skete, at Liv forfulgte ham indtil han kom til Agosh Sletter. Og Coriantumr havde taget hele Folket med sig, da han flygtede for Liv, i den Del af Landet, hvor igjennem han flygtede. . . . Og Libs Broders Navn var Shiz. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr, og han ødelagde mange Stæder, og han dræbte baade Kvinder og Børn og opbrændte deres Stæder; Og en Frygt for Shiz kom ud over hele Landet; ja, det Skrig hørtes over hele Landet: Hvem kan bestaa for Shiz' Hær? Se, han fejer Forden for sig! Og det skete, at Folket begyndte at flokke sig til sammen i Hære

over hele Landet. Og de var delte; en Del af dem flyede til Shiz' Hær, og en Del af dem flyede til Corian-tumrs Hær. Og saa stor og langvarig havde Krigen været, og saa lang havde den Scene af Blodsudghdelse og Drab været, at det ganse Land var bedækket med de Dødes Legemer; og saa skynd-som og hastig var Krigen, at Ingen blev esterladt til at begrave de Døde, men de droge frem fra Blodsudghdelse til Blodsudghdelse, esterladende baade Mænds, Kvinders og Børns Legemer omspredte i Landet til at blive et Rov for Ormene". (Morm. Bog, Ether, 14, 2—22.)

Da Jarediterne ikke vare Fæstningsbyggere, kunne vi forstaa, hvorfor saa saa Ruiner af denne Slags findes i den Part af Nordamerika, hvor de fornemlig boede.

Den Folkerace, som fulgte efter dem paa det amerikanske Fastland, ankom dertil omtrænt paa den Tid, da de foregaaende Indbyggere blev totalt udryddede, og de nedsatte sig i den sydlige og vestlige Del af Landet. De kom fra krigerske Nationer, vare bekjendte med voldomgivne Byer og alle Slags Fæstningsværker af Sten og andre Materialier; og Fæstningerne, Jordvoldene, Observationstaarnene og Kjæmpehøjene, som ere opdagede i Amerika, ere væsentligt fundne i de Egne, hvor disse Folk boede, og saaledes vidne om deres militære Kundslaber, og paa samme Tid stadsfæste de Egtheden og Overensstemmelsen af Beretningerne om deres Oprindelse og Hensigt.

Nephiterne spredte sig over en stor Landstrækning i Central- og Nordamerika, saavel som i Sydamerika, medens Jarediterne boede længere mod Nord, hvor Kjæmpehøjene som vare opførte i militær Hensigt, sjælden findes. M.

de Nadaillac siger, at i Antal astage de, jo mere man nærmer sig Atlanter-havets Kyst. Sjælden findes de vest for Klippebjergene, og endnu sjældnere ere de i Canada. (Pre-His. Am. Side 83.)

Men man finder Oldtidslevninger af en anden Art i de Egne, hvor Jarediterne vare bosatte, hvilke ere af stor Interesse for dem, som første Mormons Bog. Bidenstabståænd er-fjende villigt, at der iblandt Opdagelserne paa den vestlige Halvkugle findes meget, der vidner om en ældre Be-folning end de nuværende Indianeres Forfædre. D'r. Agassiz og Lyell ere begge af den Mening, at da Europa blev befolket af de omslakkende Horder af Vilde, hvis eneste Baaben var raat tilhugne Flintestene, var Amerika allerede besøkt af Mennesker, som byggede Byer, opførte Monumenter, og som havde opnaaet en høj Grad af Civilisation.

I et Værk, »Types of Mankind«, Side 350, omtales mange underlige menneskelige Levninger af høj Alder, fundne paa det amerikanske Fastland. Hr. Lund skriver om talrige Skeletter, som han sandt i Kalkstensslipperne paa Kysten af en Indss i Provinjen Minas Gerais, Brasilien. Ved Udgravnningen sandt han over tredive Skeletter af Personer af begge Kjøn og af forskellige Aldre, fra Spædebarnet til Oldingen. Disse vare blandede sammen paa en Maade, som viste tydelig, at der ikke havde været regelmæssige Begravelser, og de laa tilmeld paa Hulens oprindelige Bund, som om de vare kastede ned i stor Hast.

Flere af Skallerne fremviste Huller, som uden Tvivl vare foraarssagede ved Krigsvaabten. Der var mange Kjæmpehøje i Nærheden, som ved Udgravnning viste at have været brugte som raa

Begravelsespladser, da de indeholdt store Hobe af Skeletter, der varer løselig bedækkede med Jord. Det er sandsynligt, at disse Skeletter varer Levninger af dem, der faldt paa Valpladsen, og som senere i Hast varer samlede i Hobe, tilligemed deres Baaben, og begravede paa denne Maade. Paa nogle Steder laa Skeletterne lagvis over hverandre, det første Lag paa den bare Jord. Hr. W. P. Potter skriver til Bidskabsakademiet i St. Louis i 1880 om lignende Høje, fundne i Sandy Woods i Staten Missouri. Lagene indeholdt fra 100 til 200 Skeletter. Nogle laa sammenbøjede, andre varer i en siddende Stilling, men de fleste laa fladt paa Ryggen, paa Ansigtet eller paa Siden. Disse Lig varer begravede uden Kister eller noget Tegn paa den Agtelse, som Mennesker i Almindelighed tildele de Døde. Om disse Skeletter, som ere fundne i de Høje, som Hr. Potter beskriver, varer Levninger af Jarediter eller Nephiter, vide vi ikke, men det er klart, at de varer faldne Krigerer, som varer sankede sammen paa de omliggende Slagmarker.

Der var Ophold i Slagets Gang, af Dages eller Ugers Varighed, under hvilke de Faldne varer slæbte sammen og bedækkede med Jord. Undertiden var Kampen saa hæftig, at der ikke var Mandstab nok tilbage til at begrave de døde. I Mormons Bog, Mosiah, 8, 8. læse vi, at et Selskab Nephiter gif vild i Ørkenen, og de kom til en af Jarediternes Slagmarker og „opdagede et Land, som var dækket med Ben af Mennesker og Dyr“.

Af ovennævnte Grunde kunne vi med Rimelighed antage, at disse Oldtidens Militærbesættninger skrive sig fra de Folkeracer, som beboede Landet efter Jarediterne. Beretningerne om Nephiternes Krige forlære tilfulde

Nar sagen til Tilværelsen af de endnu eksisterende Ruiner af Forsvars værker i Amerika.

Nationens Grundlægger, Lehi, var ikke nogen almindelig Mand. Han var „oplært i Jødernes Lærdom og Egypeters Sprog“. Hans Navn stod paa de gamle Optegnelser blandt Konger, Præster og Patriarker. Han stod iblandt sin Familie som Højpræst, Profet Seer og Åabenbarer. Den almindelige Opfatelse, at vor Tids Indianerne udspreg fra raa og vilde Barbarer, er ikke overensstemmende med Sandheden. Grindringstegn og Monumenter, som de efterlode sig, beviser dette. Lehis Følge og Efterkommere funde rose sig af, at de havde Individer iblandt sig, som stode højt i den Tids Kultur. Endvidere varer de i Besiddelse af Møglerne til sand Bidskab og Kundskabens Skatte. De varer flinke Haandværkere, dygtige Skibsbyggere og forstode sig paa Mineralogi og Ågerbrug. De byggede Paladser og Templer, og naar Omstændighederne krævede det, omgavde de deres Byer med stærke Bolde samt lagde Planer til og opførte kunstige Fæstningsværker til Krigsangreb og Forsvar.

Som vi vide, varer Jøderne dygtige i Anlæg og Bygning af Besættninger. Man maa ogsaa tage de hensvundne Narhundreder i Betragtning, og Elementernes Indvirkninger i dette Tidsrum paa de tilbageværende Levninger af hine Krigeres Værker. I de fleste Tilfælde er alt Træværk, som anvendtes ved Opførelsen af disse Fæstninger, forsvundet, og kun Værkerne af Jord og Sten bestaa og vise vor Tids Forskere Omridsene og Planen af samme. Enhver Rejsende kan vidne om de Indgrib, som Tiden har gjort paa de mest omhyggeligt opførte Oldtidsbygninger. Men selv i deres nuværende forvitrede

Tilstand vije disse Levninger plan-mæssig Beregning af Besætningernes Brug, samt topografisk Nøjagtighed. Ved Undersøgelse af Levningerne have Oldtidsforskere fundet mange af de Ejendommeligheder, som henhøre til den virkelige Kunst i Forsvars væsenet, fra den simpleste Hindring til det mest

omhyggelige System tilhørende en Fæstning af første Rang, og disse Ruiner forefindes i en saa overvældende Masse, at deres Tilværelse alene ret-særdeggjør os i den Tro, at Amerika maa have været Skueplads netop for saadanne Scener, som Mormons Bog skildrer..

Selvbeherkelse.

Det første Skridt at tage for at erholde et jævnt Sindslag, er en bestandig Øpmærksamhed paa sig selv og en uafladelig Arvaagenhed paa, at man i intet Tilfælde overvældes af hæftige Sindsbevægelser og at, hænde hvad som helst, man forbliver hold-blodig. Den, som har bundet denne Øpmærksamhed over sig selv, denne faste Vilje, aldrig at tage sin Fatning, han har allerede halvt sejret. Og i Sandhed, stor er Menneskets Evne. Det kan med en fast Beslutning og stædig Øpmærksamhed forandre sig paa en beundringsværdig Maade. Landen, som hos Mennesket i Almindelighed er Legemets Slave, kan ved sin Magt fordeleagtigt omiske Legemets naturlige Tilbojeligheder.

Kun den, som behersker sig selv, kan beherske andre. Et Sindslag, som aldrig ved nogle ydre usordelagtige Indtryk forstyrres i sin stille Rio, bedømmer altid betenkommere og rigtigere saavel Medmenneskers Handlinger som Hændelsernes Hensigt.

Den, som er i Besiddelse af en saadan Sjælskraft, er viis, og hans Sagtmædighed opvækker Erbødighed, ja ofte Beundring. Den, derimod, hvis Sindslag er omstilletligt, er ikke sig selv lig hverken i sine Bedømmelser eller

sine Gjerninger, thi han modsigter ofte sig selv, taber sin Selvagtelse og med Rette tillige Andres Agtelse.

Derfor — betenk dig selv! Handl aldrig, naar Du fornemmer, at dine Følelser begynde at bruse op. Ti eller overvej dine Ord, naar Glæde eller Smerte, Frygt eller Brede vil overvælde dig! Vogt dig for at fatte nogen Beslutning, dersom dine Følelser ere hæftige, eller naar du er bevæget af Glæde eller Brede! Efter Henryk-fælten er forsvunden, kommer Angeren i dens Sted. Maar du fornemmer nogen Sindsbevægelse i dig, naar du føler nogen Fortrydelse at oplue hos dig, eller at Missfornøjelse og Tung-sindighed omhyller din Sjæl, eller at du ikke er dig selv mægtig — sog da Aldspredelse for dit Sind, gaa til en anden Blads, end hvor du opholder dig ved disse Følelers Indtrængen. Forandrede Gjenstande kunne fremkalde andre Billeder samt opvække andre Tanker og Følelser hos dig; du maa gjenvinde din tabte Ligevægt i Natur og Vandet, og de Ord, du derefter hører, de Foranstaltninger, du derefter vedtager, burde være af den Bestaffen-hed at bibe holde din gode Samvittighed og spare dig Anger eller Skam.

Benyt Tiden.

Intet er mere værdifuldt end Tiden. Tiden er en Del af Evigheden. Ligesom Livet gaar den og kommer aldrig tilbage. Naar alle Mennesker tænkte alvorlig paa denne Sag, maatte enhver, Mand, Kvinde, Gammel og Ung, finde det nødvendigt at benytte denne storartede Gave, i at berige sig med Kundskab.

Ingen er for gammel, Ingen for meget sysselsat, Ingen er for fattig til at lære. — Intet er saa at sige umuligt. Napoleon foreslog, at dette Ord blev udtaget af Ordbogen. Historien fortæller os om Mænd, som i en langt fremstreden Alder tilegnede sig Kundskaber.

James Watt var syrrethve Aar gammel, da han lært Franst, Thysk og Italiensk. Thomas Scott var selv og halvtredsindstyve Aar gammel, da han studerede Jodist.

Mænd, hvis hele Liv var optaget af tvingende Forretninger, men som forstode Værdien af Tiden bleve Mestere i Sprog og andre Videnskaber ved at benytte de saa Minutter, der vare til Raadighed. — For Eksempel, Dr. Burney lært Franst og Italiensk, naar han red sin Hest fra en af sine musikalske Clever til en anden. — Engelstemanden White lært Græsk paa sine Bardringer til og fra en Sagførers Kontor. — Vi ville alle have Anledning, naar vi bare forstaa at griben. Wismanden siger om Anledningen: „Den har Haar i Panden, bag er den skalbet; dersom Du gribet hende i Pandeloskerne, kan Du holde hende, men dersom hun løber bort kan ikke engang Jupiter fange hende.“

Den fattige blandt os har Anled-

ning til at staffe sin Aand Føde, berige sig med Skatte, som Mol og Rust ikke kan fordærve. I Evighed vilde de ikke fordunkles men finne klarere, indtil Fuldkommenhed er naaet. Enhver Person, siger Gibbon, har to Udannelser: en, som han modtager af andre, og en, større, som han giver sig selv.

Verdensberømte Mænd kunne rose sig af at være selvlerste. Strengt Arbejde om Dagen har ikke frataget dem Lysten at studere om Matten. Professor Moor var for fattig til at kjøbe en Bog, laante den, og kopierede den med sin egen Haand. Missionær Skrefsrud studerede paa egen Haand Indist og oversatte Bibelen i dette Sprog. Paa Gaden i hans Fødebuk funde man ofte se denne fattige Mand gjøre Forespørgsler hos Studenter.

Alle Ting have sine Vanfæligheder, men lad os sige med de gamle Skandinaver, enten vil jeg finde en Bej eller ogsaa gjøre en.

Som Sidste-Dages Hellige er det vor Pligt at uddanne os. Gud gav os spesielle Instruktioner at lære gode Bøger og vel ikke uden Grund. — Dette Folk er bestemt som Hoved, ikke til at være Halen. Ingen kan frelses i Uvidenhed. Evangeliet skal prædikes for de fattige, men ogsaa for rige, for Konger og Fyrster, for vise og mægtige. Vil Du være en nyttig Ejener, saa faa Kundskab. Kundskab er Magt. Naturens Bog er den største og mest omfattende men paa samme Tid den mest storartede. Mænd have levet og døet sigende: „Stort er dit Værk, o Herre“.

Smaa Ting have bragt store Resul-

tater. Spindelvæven bragte os Ideen om Hængebroer; Hummerskallen om den undervisste Tunel.

Vi ere i en stor Slov, og lad ikke Ordsproget ramme os: „han funde ingen Brændsel finde“. — »Sv. Hærolde.«

Den 1ste Februar 1892.

De tre Elværelser.

Vi ere Guds Børn. Han er vor Nands Fader. Han gav os Liv og Elværelse. Profeten Esaias udbryder: „Men nu, Herre! Du er vor Fader; vi ere Veret, og Du er vor Pottemager, og vi ere alle din Haands Gjerning.“ Apostelen Paulus taler om: „En Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder Alle.“ Menneskene have deres jordiske Forældre, men Gud er alle Nandens Fader. Den samme Apostel, idet han formanede de forrige Dages Hellige til Overbærenhed og Standhaftighed, udviste Nøvendigheden af at lide Herrens Tugtelse, thi derved beviser han sin Kjærlighed, „thi den Herren elster, den revser han, og han tugter haardeligen hver Søn, som han antager sig.“ Videre siger der: „Hvad vi tilmed haft vore kjædelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frugt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Nandernes Fader underdanne og leve? Herren sagde til Profeten Esaias: „Jeg vil ikke trætte evindeligen, og ikke være vred i Evighed; thi ellers maatte Nanden og de Sjæle, som jeg har skabt forsmægte for mit Ansigt.“ Bismanden fortæller om en Tid, som skal komme, naar „Støvet kommer til Jorden igjen, som det var før, og Nanden kommer til Gud igjen, som gav den.“

Disse Skriftsteder beviser tydeligt, at Gud er alle Menneskers Nandens Fader, og derfra kunne vi drage den Slutning, at alle Mennesker havde en Elværelse førend de kom paa denne Jord. Dette bevises yderligere ved Herrens egne Ord til Profeten Jeremias, da han siger: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, hændte jeg dig, og før Du udkom af Moders Skjøb, helligede jeg dig; jeg befolkede dig til en Profet for Folkene“, og det er endvidere bekræftet ved Frelserens Ord til sine Disciple: „Hvad om i da saa at se, at Menneskens Søn farer op hvor han var før.“

De, som have lagt Mærke til Guds underlige Værk i Naturen, have erfaret, at alle hans Love ere blevne til i en viis Hensigt. Solens Lys, Binden, Bølgerne, de skiftende Årstider, Jordens forskelligartede Vækster, Nat og Dag, Kulde og Varme har hver sit Værk at udføre til Menneskernes Nutte og Behag. Er det da rimeligt at antage, at Herren havde et ejendommeligt Øjemed i at sætte Mennesket, som er Kronen paa al hans Skabning, paa dene Jord? Viselig er det; og som Sidste-Dages Hellige have vi modtaget gennem Nabenbaring Kundskab om hvad denne Hensigt er, nemlig at Menneskene ere i denne Prøvestand for at funne formeres, prøves, udvikles, fuldkommengjøres og erholde en tilstrækkelig Forstand om Godt og Ondt, og tiltage i Guds Kundskab, saa de engang kunne blive ham lig.

De, som ere bæt roede Legemer og komme til Jorden, ere de, som vare tro-

faste og udholdte deres første Prøvestand, de, som ikke toge Del i Oprøret i Himmelten, da Lucifer, Morgenrödens Søn, tilligemed en Tredjedel af Himmelens Hærførere, som fulgte ham, blev nedstødt fra Guds Nærværelse. I den nærværende Tilstand, gjennemgaa Jordens Indbaanere deres anden Prøvestand. Dertil ere de iførte Legemer og givet Forstand til at skjelne mellem Gott og Ondt; de kunne have Glæde og Sorg ved disse Erfaringer, saa at deres Begreber om Lykke og Glædighed kunne blive fuldkomne. Men Gud gav i sin Visdom Menneskene Handlestræhed, hvorved de have Lejlighed og vindstrenket Frihed til at vælge for dem selv. Ved at vælge den rette Vej, kunne de forfremmes i det Gode og blive berettigede til at modtage de Belsignelser, som Gud har beredt for sine trofaste Born, og endvidere ville de være i Stand til at leve saaledes, at naar de have udstaat denne Prøvestand, og nedlagt denne jordiske Hytte, kunne de være værdige til at modtage et udøveligt Legeme i deres tredje Tilværelse, hvor de kunne staa som Konger og Præster for Gud, og modtage den Hærlighed og Magt, som Herren vil tildele dem.

Naar vi overveje disse herlige Øster, og betragte hvad det er nuligt for Menneskene at udføre, og den Hærlighed, de kunne opnaa, glædes og frysdes vi over det Privilegium, som er skænket os, at vi ere forundt en Tilværelse paa denne Jord. Vi sole os styrkede til at gjennemgaa de Prøver og Gjenboregæder, den Hunger, Tørst, Videlse og Dob, som vi ere underkastede, og altid have de Belsignelser for Øje, som ere lovede de Trofaste ved den Herre Jesus. I vor første Tilværelse, „der Morgenstjerner sang tilhøbe, og alle Guds Born raabte af Glæde“, frysdede vi os over Udsigterne til at blive sendte hid for at blive prøvet i denne Verden. Da vi for en Del forstaa Guds Hensigter angaaende vor Tilværelse her, beklage vi ikke som en sorgelig Ulykke vores første Forældres Overtrædelser, hvorved Doden kom til Verden; thi uden Faldet vilde aldrig Menneskene have kjendt Gott og Ondt, ejheller Glæden ved Gjenløsningen, eller det evige, opstandne Legeme hvilket Gud giver til alle Lydige; nej, uden Faldet vilde vi ikke være til. Naar vi bestue i dette Øy vor Mission paa denne Jord, og betragte den Hærlighed, som er beredt for de Trofaste, naar Prøverne i denne Tilværelse ere endte, blive de Besværligheder, som vi møde i dette Liv funlig en Taage, som hurtigt forsvinder for Solens Glans.

De, som ikke forstaa Evangeliet, sige ofte til sig selv: Dersom dette er sandt og Gud er retsærdig, hvorfor oplyser han ikke sine Born desangaaende? Vil han fordomme dem, fordi de ikke vide? Det første Spørgsmaal kunde besvares saaledes: Gud har vitterliggjort Frelsningsplanen for Menneskene paa saa klar en Maade, at Alle de, som ønske det kunne faa at vide hans Hensigter med Hensyn til dem. Han sendte sin Son, Jesus Kristus, i Tidens Midte til at forsone for de Synder, som bragtes til Verden ved Faldet, og tillige for ataabne Vejen, hvorved enhver kunde vende tilbage til Faderen, isært et udøveligt Legeme ved Lydighed til hans aabenbarede Plan. Jesus blev Opstandelsens Førstegrøde. De første Principer af Frelsningsplanen ere meget enkelte: Tro, Omvendelse, Daab og den Helligaands Modtagelse, i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Denne Plan er tilgængelig for Alle og Enhver. Herren har tillige aabenbaret sig selv i vor Tid, og igjen kleædt Mænd med Myndighed til at gaa ud til Jordens Nationer og prædike Omvendelse til Folket, til at døbe dem i hans

Navn, og give dem Haandspaalslæggelse for Modtagelsen af den Helligaand med det Øfste, at de, som tro, skulle nyde de samme aandelige Gaver, som de Troende nød i Jesu Dage. Dette Arbejde udføres nu af Guds Ejener, til et Vidnesbyrd, forend Enden kommer. Menneskene maa ikke tænke, at Kundskaben om dette Evangelium kommer til dem uden nogen Anstrængelse fra deres Side. Men de ere fri Væsener; fri til at vælge det Gode eller det Onde. Alle have dette Privilegium, og Bejen er saa lige frem, at der er ingen Undstykning for dem, som paastaa, at Gud ikke har aabenbaret sin Vilje. Der udfordres en alvorlig Stræben for at finde Evangeliet. Tro er en ubetinget Nødvendighed, men den er ingenlunde tilstrækkelig til Frelse.

Til det andet Spørgsmaal kan siges: De, som høre Herrens Ejeneres Vidnesbyrd, men som forkaste Loven, ville blive straffede for deres Ulydighed. Men hvor der ikke er nogen Lov, er ejheller nogen Overtrædelse. De Generationer dersor, som ikke have haft Kundskab om Evangeliet, som nu tilbydes Menneskelægten, ville nyde det Privilegium, som en alvis og retsærlig Gud har beredt for dem. Dette er forbundet med et mægtigt Arbejde, som de levende maa udføre for de Døde, thi Alle maa annehmen Evangeliet for at blive salige, og ved Evangeliets Lov ville alle Mennesker blive donite „paa den Dag, naar Gud skal dømme Menneskenes sjulte Sdrætter efter mit Evangelium, ved Jesus Kristus.“

Herren har saaledes Omsorg for alle sine Børn, og han har begunstiget os med Kundskab angaaende hans Lov, og tillige besatet os at forkynde denne Lov for Verdens Beboere, saa at alle maatte have Anledning til at modtage eller forkaste den. Et stort Ansvar paahviler de Sidste-Dages Hellige, og de have ingen Tid til at spilde paa Ubethedigheder, men de burde hellere tæmme paa de Øster, som vare dem givne i Begyndelsen, og den Hærslighed, som er i Beute for de Trofaste i Fremtiden, saa at de derved kunne være tilskyddede til at virke for Guds Sag med forsøget Iver, medens de ere her i denne deres anden Prøvestand, i Dødens Skyggedal.

Afløsning.

Eldste Carl Nyman løses, paa Grund af daarligt Helsbred, fra at arbejde i Stockholms Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem.

Eldste Jens Nielsen Hansen løses fra at arbejde i Københavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Beskikkelse.

Eldste Carl G. Andersson bestilles til at præsidere over Göteborgs Konference.

Edw. H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident Fred. Lundberg skriver fra Stockholm den 6te Januar: „Jule- og Nytaars-helligdagene blev anvendte paa en meget behagelig Maade her. Bore For-

famlinger, i den Tid vare tilfredsstillende, over Forventninger. Fremtiden ser klar ud for Evangeliets Sag her, da undertiden Nogle blive tillagte Menigheden ved Daab, og Nogle berede sig til Indlemmelse, medens efter Andre underøge vores Lærdomme. Jeg begnyder at blive bekjendt med Folket, og mange Fremmede have søgt Afgang til privat Samtale med mig angaaende Evangeliet. Da her er megen Sygdom for Nærerende, taldes der ofte paa Eldsterne til at salve de Syge, hvem det er mig en Glæde at se blive bedre ved Guds Kraft gjennem Håndspaalæggelse og de Troendes Bonner. De arbejdende Eldster i denne Konference ere ved godt Helsbred, og vi ere Alle forenede i at virke for vor fælles Sags Fremgang."

Under Dato af 21de Januar skriver Præsident Fred. Lundberg fra Weterås: „Jeg er nu paa en Tur rundt i Konferencen. Sidste Søndag afholdte vi to Førsamlinger her, som var velbejegte, og sidstledne Tirsdag afholdte vi, ifølge Indbydelse, en Førsamlingude paa Landet hos en velstaende Landmand. Morgen fortsætter jeg Rejsen til Uppsala."

Eldste Ole Sørensen jun. skriver fra Nykøbing den 20de Januar: „Det vilde være mig en Glæde, om jeg kunde med Sandhed sige, at denne Del af Vingaarden er i en trivelig Tilstand. Endslundt Eldsterne arbejde med stor Æver, ser det næsten ud, som om det var en Umulighed at afholde Førsamlinger, da Folket tilshneladende er blevet meget ligegeyldigt og lunken med Hensyn til at lytte til Evangeliet. De faa Hellige, som der er, ere adspredte over Øerne, hvilket gør det besværligt for dem at komme til Førsamling, men de fleste af dem ere i Besiddelse af Evangeliets Land i et rigeligt Maal."

Præsident A. Madsen skriver i et Brev dateret Christiania den 21de Januar: „Den 12te December sidstleden forlod jeg denne By for at besøge de Hellige i Frederiksstad og Frederikshald. Jeg fandt Tilstanden i disse Egne meget tilfredsstillende og besøgte mange af de Hellige og nogle Fremmede. Helligdagene her blev anvendte paa det mest behagelige med Førsamlinger, som var vel besøgte af de Hellige og en Del Fremmede. Denne Juledag var her en Fest for Bornene og Nytaarsdag en for de Eldre, hvilke begge bragte megen Glæde og bidrog til, at Sødskendebaandet blev knyttet stærkere. Jeg har ogsaa besøgt de Hellige i Drammen, og tilsigemed Eldste Israelsen aflagde jeg et Besøg i Røken. Eldsterne, som arbejde paa Hedemarken, berette god Fremgang i Evangeliet. Fra Eldsterne Berg og Tolkman, som arbejde i Bergen, samt fra Eldste H. A. Pedersen i Trondhjem, har jeg ogsaa modtaget Breve, og i det Hele taget er Tilstanden i disse Missionsmarker god."

Eldste O. R. Olson skriver fra Gamleby, Sverige, den 22de Januar: „Det er tre Maaneder i Dag, siden jeg i Forening med Eldste T. Gyldenstrog ankom hid til denne (Westerviks) Gren. I denne Tid have vi haft særdeles god Fremgang i at åbne nye Marker og prædike Evangeliet. I Øbet af denne lange Tid er det lykkedes os at afholde en Mængde Førsamlinger, ikke mindre end 14 have været afholdte hos Fremmede. I Udstrekning er denne Gren stor. Vi have fornøjlig aflagt et Besøg i Kalmarstad og Öland. Udsigterne i denne Gren ere i Sandhed lovende. Hos de Fremmede, hvor vi have afholdt Førsamlinger, have vi været modtagne med den største Forekommenhed. Herren har

rigeligen velsignet os i vort Arbejde; vi have fundet mange Venner og haft Anledning til at prædike Evangeliet paa flere Steder, hvor det aldrig før har været prædiket."

Korrespondance.

København, den 17de Jan. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Hjære Broder!

Maaste nogle saa Linjer angaaende Københavns Konference ville interesserere „Stjernen“'s Læsere. I København afholdes to Forsamlinger hver Søndag og een hver Onsdag Aften i vort Lokale, Krystalgade 24, saunt Bonforsamling hver Tirsdag og Fredag Aften i private Huse. Forsamlingerne ere, under Omstændighederne, vel besøgte, og mange Fremmede undersøge Evangeliet.

Vi have ogsaa en Søndagskole, under Eldste J. P. Christiansens Bestyrelse, som er vel besøgt af Born og adskillige Voksne. Lærerne og Lærerinderne bør især nævnes for den store Flid og Æver, med hvilken de udfører deres Kalds Pligter. Til 2den Juliedag, den 26de December sidstleden, havde de beredt en stor Fest for Søndagskoleens Elever i Anledning af Julen. Et meget stort, smukt og prægtigt udstyret Juletræ var den største Interesse for Bornene. Omrent 150 Born varc forsamlede og deltog med Glæde i Festen ved Sange, Deklamationer, Lege o. s. v. Alle de, som bidroge til Bornenes Fornøjelse ved denne Lejlighed, fortjene Foreldrenes Tak. Den 2den Januar havde vi en særdeles velykket Koncert af Søndagskoleens Sangkor. Man var uwilskaarligt henvist i Tænkerne ved at lytte til de mange sjonne Melodier og Sange, som disse uskyldige Born udførte, og vi tor være for-

bisædede om, at Gud og hellige Engle smile med Velbehag paa „disse Små,“ som i deres Barndom anstrengte sig for at behage Herren og berede sig for et nyttigt Liv i Fremtiden, helliget til Guds Navns Ære.

Hver Mandag Aften afholder vi en engelsk Skole, som er inddelt i fire Klasser. Mange af Eleverne ere dygtige i det engelske Sprog.

Vort Sangkor, under Eldste Carl H. Büdefinks Ledelse, er i en særdeles god Tilstand, og dets Medlemmer fortjene megen Ros for deres Flid samt Opopførelse af Tid og Midler i denne Retning. Sangkoret bidrager meget til Interessen i Forsamlingerne, og mange Sidste-Dages Hellige kunne bevidne, at de modtog deres første Bidnesbryd om Sandheden ved en Salme og den Inspiration, som ledsgagede dens Afsløringelse af de Helliges Sangkor. Blandt de Sidste-Dages Hellige er Sangkoret altid blevet betragtet som en stor Hjælp til Evangeliets Forkydelse, og vort Sangkor gjør sin Del i saa Henseende.

I den senere Tid have flere Personer forenet sig med Kirken ved Daab, og Udsigterne for Evangeliets Sag i Fremtiden ere i Sandhed lovende.

Der er 8 Bionsældster i de fem Grene i denne Konference udenfor Københavns Gren, og i nogle af disse ere offentlige Forsamlinger afholdte. I Almindelighed have Eldsterne gode Anledninger til at at aflagge deres Bidnesbryd angaaende Sandheden, og i det Hele taget kunne Udsigterne for Evangeliet i Konferencen siges at være

gode, endsljordt der findes Steder, hvor stor Vigehyldighed hersker iblandt Folket, især hvor Evangeliet har været prædiket i mange Aar. Men Eldsterne, som arbejde i Konferencen, forstaa, at for Rigets Bedkommende beror det ikke saa meget paa det store Antal Medlemmer, som tillegges Kirken ved deres Anstrengelser, som paa deres Utrættelighed i at frembære et Vidnesbyrd for deres Medmennesker, da Herrens Tje-

nere ere udsendte for at advare Folket og indbyde dem til Guds Rige, og naar Missionærerne kun opfylde deres Pligter i denne Henseende, ville de ikke være ansvarlige for Folgerne. Eldsterne udvise stor Midjhærhed og Flid i deres Bestræbelser for Evangeliets Fremme i denne Konference.

Deres Broder og Medarbejder
H. F. Viljenquist.

Tale af Eldste C. W. Penrose

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, den 22de Marts 1891.

Det er mig en sand Glæde at samles med de Hellige i denne rummelige Bygning. Jeg ønsker den Helligaands Bejledning, saa jeg maa være i Stand til at tale det, som skal være til Gavn for de Førsamlede.

Som Tekst vil jeg læse St. Mattheus' Evangeliums 6te Kapitel, 9—13 Vers. Dette Skrifsted kaldes i Almindelighed Herrens Bon. Kristus gav den til sine Disciple som et Eksempel paa, hvorledes de skulle bede. Den var ikke given i den Hensigt at oplæses ved alle Lejligheder og under alle Omstændigheder, som mange Kristne tro, ej heller kan det bevises, at en Bon ikke er fuldstændig uden de Ord benyttet, som indeholdes i denne Bon. Herren selv forklarer, hvorsor han gav sine Disciple denne Bejledning angaaende Bon:

„Men naar J bede, skulle J ikke bruge overslodige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhoerte for deres mange Ord. Dersor skulle J ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad J have behov, førend J bede ham.“

Efter Bonnen tillægger han:

„Thi forlade J Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men forlade J ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser.“

Det ser ud til, at mange, som endog befjende sig til Kristendommen, have afsveget fra dette Forbillede paa Bonnen. De have tilsyneladende forglemt det, og handle, som om de forventede Bonhørelse kun for deres mange Ords Skyld. De bruge ogsaa unsdwendige Gjentagelser.

Bonner blive ikke bevarede for deres velsormede Sætningers Skyld. Det er Hjertet, som Herren tager Hensyn til; hvad han ser i Mandom, vil han betale aabenbare. Herren vil bevare den oprigtige Bon, hvor simpel den end er stilet i Ord. Velvalgte Ord finde ingen Undest hos Herren, uden de komme fra Hjertet, thi uden dette er ingen Bon antagelig for ham.

De Kristne i Almindelighed beslutter sig i deres Bonner paa at vælge de bedste Ord og uttale dem paa en

smagfuld Maade mere for at behage deres Tilhørere end Gud; saaledes er indrer jeg en Beretning angaaende en Bon, som blev opsendt i Boston, hvori det hed: „Det var den mest formfuldstendte Bon, som nogensinde har været udtalt for nogen Forsamling i Boston.“ Vi burde overveje, hvad Kristus siger, og bede i London, saa vi kunne belønnes aabenbare. Naar vi bede offentlig, burde vi bede for de Tilstede-værende, og fremføre Begjæringerne i Tro og Tillid til Herren, at han vil bønhøre os.

Herrens Bon, eller Fadervor, indeholder megen Velværelse og mange Grundsætninger. Den første Sætning lyder saaledes: „Vor Fader, du som er i Himlene.“ Dette lærer os, først, at anraabe Gud som vor Fader. Han er vor fælles Fader, Ophavet til vor Tilværelse, thi vi nedstamme fra ham. Han er, som Paulus siger, „Alandernes Fader“ (Heb. 12,9), vor store Stam-fader, ikke paa en figurlig Maade, men i Virkeligheden. Den aandelige Del af vort Væsen er kommen ovenfra, medens den fysiske Del er sammensat af jordiske Bestanddele. Mennesket er saaledes en Skabning, som paa samme Tid indeholder disse to Egenlæber, nemlig de aandelige og kædelige. Efter som Gud er vor Fader, saa ere jo alle Mennesker Brødre og Søstre, uden Hensyn til Race, Nationalitet eller Slægts-forhold her paa Jordens. Alle burde forstaa dette, saa de maatte kunne opføre sig mod sin Næste som Medlemmer af en og samme Familie.

Dernæst lære vi fra denne første Sætning, at det højere Væsen, som vi skulle tilbede, har et Opholdssted, en Bolig, nemlig „Himlen.“ De Kristne i Almindelighed antage, at Gud holder alt Rum, og at han paa samme Tid er af den Beskaffenhed, at hans Nær-

værelse udfordrer intet Rum. I Herrens Bon staar der: Vor Fader, du som er i Himlene. Der staar ikke; som holder Himlene, Jorden og Helvede, men: som er i Himlene. Vor himmelske Fader er et personligt Væsen, i hvis Billede vi ere stakte.

Den næste Sætning lyder: „Helliget vorde dit Navn.“

Guds Navn skalde helligholdes og ikke misbruges. Formedelst hellige Øster ere mange af os forpligtede til at holde denne Lov. Vi se, hvorledes det Princip ikke at misbruge Herrens Navn, hverken i forsættig slet Hensigt eller i religiøs Æver, blev tilslæmpt ved den Omstændighed, at det højere Præstedomme i Stedet for at kaldes „det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden“ forandredes til „det melkistedekle Præstedomme“ for at undgå at gientage Guddommens Navn for øste. „Komme dit Rige.“ Disse Ord have en meget større Betydning, end mange kunne satte. De betyde, at Himmelens Rige skal komme til Jorden. De fleste Kristne forvente, at de maa gaa herfra, førend de kunne indgaa i Guds Rige, medens vi i denne Bon lære at bede om dets Tilkommelse. Den samme Tanke møder os ved at læse den følgende Sætning: „Sle din Vilje, som i Himmelens saa og paa Jordens.“ Naar dette i Sandhed opfyldes, er Guds Rige paa Jordens. Jesus siger i Bjergrædikeuen, at „de Sagmodige skulle arve Jordens.“ Johannes den Abenbarer saa Jordens forløst og den store Skare, som skalde regjere i Hellighed med Frelseren. De sang de Frelstes Sang, at Kristus havde frelst dem med sit Blod, og at de skalde regjere med ham paa Jordens. Dersom vi bede, at Riget maa komme, og virke for Jordens Helliggjørelse. Naar Satans Magt er overvunden, og

Herren skal bo med sine Børn og være deres Gud, som de gamle Profeter forudsagde, da skal Fjendstabet mellem Mennesket og Dhrene borttages, og Jorden skal være fuld af Guds Kundskab. Kristus vil blive Menneskenes Overhoved, medens Gud bliver „Alt i Alle.“

Kristus gav mange Lignelser angaaende Guds Rige. Blandt andet lignede han det ved et Sennepsfrø, som vokste og blev til et stort Træ. Daniel saa det som en liden Sten, som vokste og opfylde hele Jorden. I begge Lignelser findes den samme Tanke: Riget skal ikke komme i sin Fylde paa en Gang; men det skulde have en ringe og ubetydelig Begyndelse. Guds Rige skal være paa Jorden, Kjødets Fødested, og Jorden skal blive vort fremtidige Hjem og vor Himmel.

Kirken og Riget er ikke det samme, endskjont de ere meget noje forbundne med hverandre. Rigets Evangelium er i Kirken. Kirken er en Forberedelse til den guddommelige Regering, hvilken ikke vil blive tilfulde oprettet, førend Kristus kommer som en Rigets Konge. Vi leve i Rigets Tilkommelses Tid. Vi ere beslæde at være lydige mod de Regninger, under hvilke vi leve, saa længe de ere til, thi „de eksisterende Magter ere bestykkede af Gud,” men vi nærme os Tiden, da alle Riger paa Jorden ville blive Guds og Kristi. Lad os, naar vi bede: „Komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelten saa og paa Jorden“ tillige gjøre Alt, som staar i vor Magt, for at berede Vejen for Rigets Oprettelse paa den ganske Jord.

„Giv os i Dag vort daglige Brød.“ Man kunde spørge, hvorfor man skulde bede om dagligt Brod, naar man har alt, hvad man behøver. Svaret er dette: Denne Bon bør ikke bedes i

Egenkjærlighed. Vi sige: „Fader vor,“ ikke: min Fader, „giv os i Dag vort daglige Brød.“ Mange have ikke dagligt Brød, og vi burde bede for dem, saavel som for os selv. Og medens vi bede for dem, burde vi endog, saavidt det er os muligt, hjælpe de Nodlidende. Vi burde ikke forglemme vor Næstes Trang, men være medlidende og behjælpelige mod vore Medmennesker uden Hensyn til, hvilken Trosbekjendelse eller Samfundsclasse de tilhøre. Der er Goder nok paa Jorden for os Alle. Naar Riget er kommet i sin Fylde, og Guds Vilje skeer paa Jorden, som den skeer i Himmelten, da ville Alle have nok, og Ingen vil lide Nød.

„Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vores Skyldnere.“ Hvor mange af os kunne forvente at faa Tilgivelse, dersom vi skulle blive behandlede i Overensstemmelse hermed? Mange Vanfæligheder opstaar undertiden imellem Menneskene angaaende timelige Anliggender, og de blive fordringsfulde. Dersom Noget skylder en Anden Noget, føler denne sig meget ivrig i at faa sit Tilgodehavende, og maaſte trænger han sin Broder til det Yderste for at faa „den sidste Hvid“ af Renten, figende: „Slaſ mig, hvad du skylder mig“, medens Kristi Land er fuld af Maade og Tilgivelse. Lad os behandle vor Næste saaledes, som vi ville, Gud skal behandle os. Jeg mener ikke, at en Person skulle være ligeægthig med at betale sin Skyld. Vi skulle alle være retsfærdige. Den Fattige har ingen Rettighed til at tænke om den Rige, at han har nok og kan godt undvære, hvad han skylder ham. Om en Fattig laaner Noget, er det hans Skyldighed at betale det igjen, ligesaavel som den Riges. Hvad vi love, burde vi holde, om det endog forvolder os Tab. Lovstebrud og Æntraktbrud ere mishagelige

i Herrens Øjne. Men lad os ikke være altfor haardhjertede mod hverandre, men handle ifølge Barmhjertighedens og Eftergivelsens Aand, hvilken er Evangeliets Aand.

„Lad os ikke ind i Fristelsen, men fri os for det Onde.“ Det er klart, at Gud ikke i sig selv leder Mogen ind i Fristelse; men han tillader Omstændigheder at indtræffe, som ere af den Bestaffenhed, at de friste Menneskene. Dette er nødvendigt, for at Menneskene kunne være i Stand til at gjøre Brug af deres Handlefrighed og saaledes med Reisfærdighed blive dømt efter deres Gjerninger. Vi se ofte Personer, som foraarssage deres egen Fristelse, og som siden ere meget tilbojelige til at bestylde Andre deraf. Det sikreste er at undgaa det, som leder til Fristelse, thi dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi falde, trods alle vores gode Forsætter. Medens vi ere paa Jorden, ere vi utsatte for Fristelser. Jesus blev fristet paa mange Maader, men overvandt Fristelserne. Intet kunde række ham. Det vilde være godt for os, om vi kunde følge hans Eksempel. Lad os bede om at frelses fra det Onde.

„Thi dit er Riget og Kraften og Hærligheden i Evighed.“ I Sandhed, Gud være øret for Alt, som er godt. Eren for vor Frelse tilhører ham. Ved hans Maade kom Jesus som en

Forsoner for Verdens Synder. Gud lagde Planen for vor Frelse, og derfor tilhører al Eren ham. Vi kunne gjøre Alt, som staar i vor Magt, for hans Riges Opbyggelse, men Eren tilhører ham. Altting er hans, Lusten, Jorden vores Sjæls- og Legemskræfter. Alt, hvad vi ejer, have vi faaet fra ham. Vi burde derfor af hele vor Sjæl udbrude: „Dit er Riget og Kraften og Hærligheden i Evighed! Amen!“

Hver Sætning i denne Bon kunde være Telst for en Prædiken. Jeg frembærer mit Vidnesbyrd for eder, at de Lærdomme, som fremsættes i Herrens Bon, ere sande, at Evangeliet er sandt, og at Gud er vor Fader. Jeg ved, at Jesus, som døde paa Golgatha, er Kristus, og at han opfor til Himmelten, og han skal komme til Jorden igjen og oprette sit Rige i dets Fylde. Jeg ved ogsaa, at hans Komme er nær for Haanden. Jeg bevidner, at det Evangelium, som vi forlynde, er Guds Riges Evangelium, og at Tidernes Tegn bebude den lykkelige Dags Nærhed, da Kristus skal komme for at regjere. Jeg bevidner tillige, at Joseph Smith var en Forlæber for Kristus. Maa Gud velsigne os og hjælpe os at være trofaste og berede os for Riget, saa at, naar Kristus skal regjere i Zion og Jerusalem, vi da maatte være beredte til at regjere med ham i Hærlighed. Amen.

Innehold.

Oldtidens Befæstninger	129	Afløsning	138
Selvbeherskelse	134	Bejættelse	138
Benytt Tiden	135	Uddrag af Korrespondance	138
Red. Anm.: De tre Tilsvarerelser	136	Korrespondance	140
		Tale af Eldste C. W. Penrose ..	141

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Andersou, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Borbing (B. Petersen).